

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mariae Virginis Sacratiss. Miraculorum Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XLV. Dum in extremis laborant mortales, quomodo ab eis
Virginis auxilium sit implorandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

quæ ad morbum expellendum pertinent, nequæquæ
 deesset. Quia uerò ille sciebat, hunc coenobitā ma-
 ximā sãctitate excellere, ut se aliquid edoceret, quod
 ad melius uitam instituendam iuuaret, ualde obte-
 stabatur. Dixit pius uir, proximè præterito die se
 plurima salute à summi regis sponsa impertitū fuisse;
 quæ futurum prædixit, ut septimo die post hinc ad
 coelum demigraret, testatus est præterea, se ab ea-
 dem antiùs collo sanctissimis brachijs amplexū, oscu-
 lum tulisse. præstituto die, qui ab eo septimus erat,
 ex humanis opus erat excedere. Dum in extremis la-
 boraret, præfectus, qui dormiebat, uisus est candi-
 datorum maximā lucem uidere, qui se aduenisse di-
 cebant, ut aegroti animam ad coelum comitarentur.
 ostium cubilis extemplo crepere & pultari uisum est.
 Itaq. confurgens, nemine reperto, pro certo habuit,
 illuc celestis descendisse, ut Virginis clientem se-
 cum deducerent.

MIRAC. VIRG. XLV.

*Dum in extremis laborant mortales, quomodo ab eis Vir-
 ginis auxilium sit implorandum.*

Viginti annos Deo monachus inserviuerat, qui
 in extremo uitae periculo, constitutus ma-
 ximam cægodaemonum turbā, ut animam
 eriperent, ad se uenientem uidit. Quare flebili uoce
 conqueri ita incepit: Vae mihi, qui unquam huic re-
 ligioni nomen dederim, melius mihi cōsultum esset,
 si nunquam à parentib. fuisset procreatus. Accurre-
 runt

rūt illuc omnes monaci, & pro illius salute apud Deū uota suscipiebant; ut misero sana mens restitueretur. Ille, qui adfistebat, ipsum amanter ita compellauit: Hem, cur ita cōquereris, cur ita mortem exhorrescis? non ne tibi semper uita probè acta est? non ne à nobis semper integer habitus es? Haec igitur, quae à me dicuntur, sincera mente enuncia: Maria, mater gratiae, mater misericordiae tu nos ab hoste protege, & hora mortis suscipe. Id libenter aegrotus fecerat, cum statim gaudio exsultans dicere incepit, ò me fortunatum, qui huic religioni me adstrinxerim. ò me felicem, cui in hanc lucem prodire contigit. Tam repētinae animi mutationis causam ceteri omnes perscrutabantur. At ipse inquit, tunc, cum moestas è peccatore querelas effunderet, auidissimis cacodaemonibus se fuisse conseptum, qui animae inhabant. Sed postquā sanctissima illa precatio exaudita est; statim aduenisse dicebat misericordiae reginā; cuius aduentu immanes belluae dispersae fuerunt. Interim laetum ad conuiuū ipse uocatus statim laetè animā efflauit. Cur igitur, mortales, cum Virginem precamur, si, ut aequum est, animis non adsumus, dum singuli hymni recensentur; saltem aurea haec uerba attentiùs non dicimus, aut diligentius nō expendimus? Non. n. absque maxima ratione, Romanae ecclesiae ritu, & instituto, in extrema Angelicae salutationis parte coeli reginam implorare solemus, ut in extremo uitae curriculo nos protegat. Nequeunt unquam ferenti eius uultus solem intueri cacodaemones; sed, dum maximè ad rapiendas hominum animas attentissimi sunt, diuinae eius lucis radijs uicti effugiunt. Itaq.

Maria

Maria mater gratiae, mater misericordiae, tu nos ab hoste protege, & hora mortis suscipe.

MIRAC. VIRG. XLVI.

His, qui uel solam noxiam, fraudantes confessionis sacramentum, celauerint, non posse ad coelum aditum patere; si ita pertinaces è uita excefferint.

VIR, cuius erga Virginem mirifica erat obseruantia, inauditum crimen commiserat: quod, ob nimiam turpitudinem sacerdoti fateri, subpudebat. Post aliquot dies animi conscientia percitus illud aeterno Deo cui omnia aperta sunt fens confessus est; & ita locutus est: Immortalis rex quod ego erubescens peccatum celauit, nunc tibi uni confiteor; fac eius ueniam, per misericordiam tuam impetrem, ut tandem tuo afflatu ductus resipiscam, & ad me redeam. Dum haec animo secum ipse deputaret, & iam confessionis causa sacerdotem adiret. illis se obuiam dedit Satan, sacerdotis imaginem gerens; ac sciscitatus est, quidnam solus meditaretur. Rem ipse, & consilium suum aperuit. Miserum uero sub falsa forma acerbis hostis decipiens, illi edixit, & auctor fuit, ne cuiquam illud peccatum fateretur, & pro certo haberet, sibi eius ueniam datam fuisse. Improbis consilio fraudem inesse nesciens, eius dicto uir incautus, & Satae technarum ignarus obtemperat. Post eius mortem inter Angelos, & cacodaemones, de illius anima controuersia erat. Ea nitebantur ratione impij, quia immutabili supremi regis sententia sanc-

X tum